

SNEEUWWITJE.

7003.949

Sneeuwwitje.

Er was eens een allerliefst prinsesje, dat eene booze stiefmoeder had. Vooral hield die booze koningin niet van Sneeuwwitje, omdat het meisje zoo mooi was. Want men had haar Sneeuwwitje genoemd, omdat ze zoo blank was als sneeuw.

met blosjes op de wangen zoo rood als bloed. De trotsche koningin was bang, dat er een tyd zou komen, dat Sneeuwwitje mooier was dan zy zelf. En dat kon zy niet verdragen.

Want zy kende geen grooter genot, dat voor haar tooverspiegel te staan pronken.

Vroeg zy dan aan den spiegel, wie of de schoonste vrouw in 't land was, dan gaf de spiegel ten antwoord:

Hoe schoon eene andere vrouw ook zy,
De schoonste aller vrouwen, Koningin, zyt Gy!

Lang bleef dat zoo. Doch Sneeuwvitje werd ouder, en op zekeren dag gaf de tooverspiegel tot antwoord, dat Sneeuwvitje schooner was dan zy. In hare boosheid zond zy een jager met Sneeuwvitje naar het bosch, om 'tmeisje daar te dooden. De man kreeg medelyden en liet haar leven. Maar zy moest beloven,

nooit naar het paleis terug te zullen keeren.

Treurig zwierf het prinsesje het bosch in. Daar kwam zy aan een klein huisje, waarvan de deur aanstond. Daar zy heel moe was, ging zy naar binnen. En daar zag zy, hoe de tafel gedekt was. Zeven bordjes met eten stonden klaar en daarby zeven glaasjes wyn; en langs den wand stonden zeven ledikantjes op eene ry. Van iedere bordje at zy een beetje, uit ieder glaasje dronk zy wat, en eindelyk ging zy op 't grootste ledikantje een beetje uitrusten en —viel in slaap. Zoo bemerkte zy niet, hoe 'savonds zeven kleine dwergen thuis kwamen. Daar het al duister was, en zy slechts

eene kaars brandden, zagen zy het meisje niet terstond. Maar toen ze aan tafel schikten, bemerkten zy, dat iemand van de bordjes gegeten en uit de glaasjes gedronken had. Wat keken ze verbaasd, toen ze Sneeuwvitje in 't ledikantje zagen sluimeren! Zy wekten haar niet.

Den volgenden morgen spraken ze met haar af, dat zy by hen zou blyven en voor hun huishoudinkje zou zorgen. En dien middag aten ze tulband, die naar hun zeggen dubbel lekker smaakte, omdat ze door zoo'n

lief huishoudstertje was gebakken. En Sneeuwwitje voelde zich gelukkig en veilig thuis by de vriendelyke dwergen. Want de booze stiefmoeder had haar altoos slecht behandeld, en haar vader, de koning, bekommerde zich niet om haar. Zy verlangde dan ook heelemaal niet naar huis terug.—

Toen de dwergen den volgenden morgen weer aan hun gewonen arbeid gingen, sprak de oudste ernstig met Sneeuwwitje. „Wy kunnen niet by u zyn om voor u te zorgen. Pas dus zelf goed op, dat geen vreemd volk hier in huis komt. Houd de deur toe en laat niemand binnen, als wy er niet zyn.” Dat beloofde Sneeuwwitje hem en daarop namen de dwergen afscheid van haar. Gedurig zagen ze om, naar Sneeuwwitje, die hen nazag. Zoo gingen vele dagen voorby, zonder dat er iets byzonders gebeurde. Dat verwonderde de dwergen byna. Want al dacht Sneeuwwitje er niet aan, zy begrepen wel, dat na eenige tyd de booze koningin ontdekken zou, dat het prinsesje nog leefde.

En zoo gebeurde het ook. Op zekeren dag stond de koningin weer voor haar tooverspiegel en vroeg, wie de schoonste was in 'theele land. En de spiegel antwoordde:

„O, Koningin, wèl schoon zyt gy;
Maar Sneeuwwitje by de dwergen,
Ginds over de zeven bergen,
Is duizendmaal schooner dan Gy!”

„Ha!” riep de booze vrouw, „Sneeuwwitje leeft dus nog! Maar nu zal zy sterven!” Drie dagen lang sloot de koningin zich in hare kamer op.

In die drie dagen maakte zy een snoer koralen, die prachtig mooi leken, maar vergiftig waren. En daarmee ging zy op reis. Verkleed als koopvrouw kwam zy aan 'thuisje der zeven dwergen, die weer naar hun werk waren. En de valsche vrouw praatte zoolang en zoo mooi, dat Sneeuwwitje het venster opende en het snoer koralen aannam om eens om te passen. Op 'tzelfde oogenblik, dat zy ze om den hals deed, viel het meisje voor dood op den vloer neer.

Lachend ging de booze koningin heen. Toen de dwergen thuis kwamen en hun lief huishoudstertje de deur niet opendeed, begrepen zy wel, dat er iets gebeurd was. Spoedig zagen zy 'tsnoer koralen en namen dat weg. En het gelukte hen het meisje weer in 'tleven terug te roepen. Doch zoo bly als de dwergen waren, toen Sneeuwwitje weer gezond en wel vòòr hen stond, zoo boos was de koningin, toen zy in 'tpaleis terugkeerde, en van haar tooverspiegel vernam, dat de prinses nog leefde. Zy stampvoette van kwaadheid en riep: „Toch zal zy sterven!” Nu sloot zy zich drie weken lang op en maakte eene gewone haarkam, ook al weer vergiftig. En weer ging zy op reis en het gelukte haar, Sneeuwwitje met een praatje over te halen, tenminste eens even die kam in 'thaar te steken, waarna zy heenging in 'tvolle vertrouwen, dat zy nu haar doel toch bereikt had. Ook nu vond een der dwergen spoedig de vergiftige kam en gelukte het hem, Sneeuwwitje weer by te brengen.

Voortaan sloten de dwergen de deur en de ramen, als zy uitgingen. Doch—de booze koningin, die merkte, dat zy Sneeuwwitje nog niet had kunnen dooden, werkte nu drie dagen lang en maakte een appel geel en rood. De roode kant was vergiftig. En als appelvrouwkje klopte zy by Sneeuwwitje aan.

Toen die zei. dat ze niet open doen wou en niet open doen mocht, zei ze vriendelyk: „Dan kom ik later eens weer. Maar ge zyt zoo 'n lief meisje, ge hebt wangen, nog mooier

dan myn appels. Daarom willen wy samen een deelen.

En zy sneed den giftigen appel door, at zelf de gele helft op en stak door 't raampje van de deur Sneeuwwitje de roode helft toe. Deze dankte vriendelyk. beet in den appel en —viel voor dood neer.—

Toen de dwergen thuis kwamen, waren ze bitter bedroefd. Niets hielp, Sneeuwwitje was en bleef dood. En de booze Koningin verheugde zich, dat

zy nu weer de schoonste vrouw was in heel het land. De dwergen hoopten nog altoos, dat Sneeuwwitje weer in 't leven terug zou keeren, en daarom besloten zy, haar in eene glazen kist te leggen, waarby ze dan beurt om beurt de wacht zouden houden. Zoo deden ze ook. En voorzichtig droegen zy de kist naar buiten in 't groene gras in den zonneshyn en hielden er trouw de wacht by. En altoos dacht het hun, dat de lieve Sneeuwwitje niet gestorven kon zyn, doch alleen maar sliep. Elken dag gingen ze allen naar haar zien, en ieder voelde zich gelukkig, als hy weer by haar mocht waken.

Op zekeren dag zat weer de oudste naast de kist, toen hy in de verte het horengeschal van jagers vernam. Eenige oogenblikken later zag hy iemand te paard aandraven. Vlug sprong deze van zyn paard en vriendelyk groetend naderde hy den dwerg. Toen hy echter de schoone prinses zag, die in de glazen kist scheen te slapen, stond hy als betooverd stil. „Dat lieve meisje moet myne vrouw worden!” riep hy uit. Maar de dwerg schudde treurig zyn hoofd.

Hy kende den jongen man wel, hy wist, dat het de jonge koning was van het naburig land. Als zij nog leefde, ja, dan zouden hy en zyne makkers gelukkig zyn geweest, als hun lieve Sneeuwwitje met dien vorst getrouwd was.

Nu echter schudde hy treurig het hoofd en vertelde, wie het meisje was en hoe ze daar in de glazen kist kwam te liggen. „Kan zy dan niet myne vrouw worden, vergun my dan toch, dat ik haar meeneem naar myn paleis, om altoos by haar te kunnen zyn.” Zoo sprak de jonge koning. En hy bad en smeekte zoolang, dat de dwergen eindelyk medelyden met hem kregen en er in toestemden. Hy blies luide op zyn horen, en weldra kwamen van verschillende kanten

zyne jachtgezellen by hem. Vier sterke mannen laadden de glazen kist op hunne schouders. Langzaam ging het met den kostbaren last over den steenachtigen bodem. Plotseling struikelde een van de dragers over een boomwortel en viel op zyne knieën. De kist kreeg een schok. Nog lag Sneeuwwitje in de kist, maar de mond was half open, tusschen de lippen zag men iets roods..... In een oogenblik was de kist geopend. De dwergen namen 'troode stukje appel weg, dat uit haar keel was gevlogen. Langzaam sloeg Sneeuwwitje verwonderd de oogen op. De appel had haar niet kunnen dooden. Groot was aller blydschap. De jonge vorst vroeg Sneeuwwitje zyne lieve koningin te zyn. En gaarne zeide zy ja. Dat werd eene blyde intocht! Op verlangen van het paar kwamen de dwergen samen in het paleis wonen, en by de bruiloft werden tulbanden opgediend, versierd met kleine dwergen.

Dat had Sneeuwwitje bedacht als herinnering aan haar eerste middagmaal in het huisje der dwergen. En deze zelf hadden

er den grootsten schik in en waren haast de vroolykste van alle gasten.

En onderwyl stond in een ander paleis de booze stiefmoeder voor haar tooverspiegel en hoorde, dat Sneeuwwitje koningin was geworden. Bleek van woede sloeg zy den spiegel in stukken—en viel op 'tzelfde oogenblik dood neder.—

10/10

